

Lekarze białostoccy

w okresach: międzywojennym i powojennym

**Bohdan
Ostromięcki**
(1870 – 1942)

Urodził się w Warszawie i tam ukończył gimnazjum. W latach 1889 – 1895 studiował na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu w Moskwie. Po ukończeniu medycyny, wyjechał do Petersburga, gdzie specjalizował się w chirurgii. Po kilku latach pracy został zatrudniony w Besarabii, jako lekarz komunalny.

Jako syn powstańca z 1863 r., od najmłodszych lat wychowywał się w atmosferze umiłowania polskości i niepodległości. W czasie pobytu w Besarabii, zorganizował ruch wolnościowy wśród polskiej społeczności. Za tę działalność został przez rząd carski zwolniony z pracy. Sytuacja ta zmusiła go do opuszczenia Besarabii. W poszukiwaniu pracy, w 1908 roku przyjechał do Białegostoku. Początkowo prowadził własną praktykę lekarską. Miał gabinet chirurgiczny przy ul. Niemieckiej (dziś ul. Kilińskiego). Równocześnie zaangażował się w działalność społeczną i czynnie uczestniczył w pracach nad odrodzeniem państwowości polskiej.

W 1912 r. został wybrany na radnego oraz prezesa Komisji Sanitarnej Rady Miejskiej. Był pomysłodawcą wszystkich zarządzeń sanitarnych, wydanych w Białymstoku. Z jego inicjatywy zorganizowano pierwszy miej-

ski szpital położniczy oraz miejską pomoc lekarską dla ubogiej ludności. Od 1918 r. opiekował się również dziećmi w przytułku, prowadzonym przez Białostockie Towarzystwo Dobroczynności. Był członkiem komitetu redakcyjnego pierwszego polskiego pisma w Białymstoku „Gazety Białostockiej”, którego redaktorem naczelnym był Konstanty Kosiński. Na łamach tego czasopisma, pod pseudonimem Leon Charycz, opublikował wiele artykułów. Zawierały one, jak na owe czasy, odważne treści.

W latach 1905 – 1916 Ostromięcki, wraz z żoną Zofią, organizował tajne nauczanie. W latach 1918 – 1919, w czasie kształtowania się państwowości polskiej, był członkiem Tymczasowego Komitetu Miejskiego. W jego składzie pozostał do czasu wyborów Rady Miejskiej, powołanej 7 września 1919 r., już w niepodległej Polsce. Wybrano go na ławnika magistratu i powierzono także kierownictwo Wydziału Sanitarnego.

Przed nowo zorganizowaną placówką ochrony zdrowia piętrzyły się trudne zadania. Należało zająć się pozyskaniem kadr oraz zatroszczyć o zdrowie ludności.

Doktorowi B. Ostromięckiemu, jako kierownikowi Wydziału Sanitarnego, zawdzięcza się rozwój szpitalnictwa miejskiego. Dzięki jego inicjatywie, powołano Szpital Miejski św. Rocha przy ul. Lipowej (który później przeniesiony został na ul. Piwną), powstał szereg innych zakładów lecznictwa z dziedziny higieny, utworzono opiekę lekarską w szkołach powszechnych, poradnię specjalistyczną (przeciwgruźliczą), wybudowano łaźnię na Bojarach.

Kilka lat później salę operacyjną oddziału położniczo-ginekologicznego tego szpitala nazwano jego imieniem.

B. Ostromięcki był autorem wielu prac z dziedziny szpitalnictwa i spraw sanitarnych. Pisał m.in. o najpilniejszych zadaniach samorządu miejskiego w Białymstoku, dotyczących pomocy

lekarskiej dla biednych, o walce z epidemią duru plamistego. Prace te publikowano na łamach „Gazety Białostockiej”. Sprawy szpitalnictwa poruszył w pracach: „Typy pawilonów dla chorób zakaźnych przy powiatowych szpitalach powszechnych”, „Projekt typowego pawilonu dla chorych skośno-wenerycznych na sto łóżek, przy wojewódzkim szpitalu ogólnym”. Zamieścił je w roku 1936 na łamach „Przeglądu Szpitalnictwa”.

W obszernym artykule „Zasady organizacji szpitali publicznych”, wydrukowanym w „Warszawskim Czasopiśmie Lekarskim” Nr 1 z 1924 r., przedstawił zasady, na podstawie których chciałby zorganizować polskie szpitalnictwo. W jego opinii, samorządy powinny budować szpitale i nimi administrować, zaś gmina – w której chory mieszkał przez ostatni rok – pokrywać koszty leczenia ubogich. Z poglądami Ostromięckiego, na kartach tego samego czasopisma, polemizowali inni lekarze.

Należy także przypomnieć, że dr B. Ostromięcki brał udział w tworzeniu, w 1924 roku, Polskiego Zrzeszenia Lekarzy Województwa Białostockiego. Jako jeden z trzech lekarzy, podpisał statut tego zrzeszenia. Uczestniczył w posiedzeniach, wygłaszając referaty, traktujące głównie o zasadach organizacji szpitali publicznych.

W 1925 r. został wybrany do Izby Lekarskiej Warszawsko-Białostockiej, a od 1938 r. był jej rzecznikiem dyscyplinarnym.

W 1930 r. został przeniesiony do Warszawy na stanowisko naczelnika Wydziału Zdrowia Publicznego w Urzędzie Wojewódzkim.

Na emeryturę przeszedł w roku 1936 r. Zmarł 12 maja 1942 roku.

Mieczysław Sopek

Dr n. med., były wieloletni pracownik Zakładu Anatomii Prawidłowej UMB.

Magdalena Szkudlarek

Dr n. med., adiunkt Zakładu Anatomii Prawidłowej UMB.